

det nøje —, at i en særlig Artikel i Protokollen er der aabnet Adgang til at slutte sig til den fakultative Klausul vedrørende den faste mellemfolkelige Domstol, Statutternes Artikel 36, og at en Tilslutning til denne Protokol, der for øvrigt kan foretages med forskellige Reservationer, som skal formuleres, i det Øjeblik Tilslutningen foretages, formentlig — dette er ogsaa Rapportens, Betænkningens Mening — maa betragtes som bindende og være gyldig Folkeret, ganske uanset den Skæbne, Protokollen i Enkeltheder i øvrigt i Fremtiden maatte være udsat for. Men til dette Spørgsmaal er jo knyttet de to andre, om Sikkerhed og Nedrustning: Det er overhovedet den Trilogi, der skabtes i Genève under fransk Ægide: først Voldgift — det var jo det Princip, som Herriot havde bragt til Anvendelse overfor det fransk-tyske Skadeserstatningsproblem under Konferencen i London —, derefter Sikkerhed, og først naar Sikkerheden i betryggende Form er tilvejebragt, først naar den er skabt, først da en almindelig Nedrustning. Paa denne Trilogi er i Virkeligheden hele det System bygget, som Protokollen indebærer, og Voldgift gaar altsaa her fremfor Raadets Afgørelse. Under Arbejdet i 1ste Kommission forefaldt den Begivenhed, som det ærede Medlem Hr. P. Munch i Gaar gjorde til Genstand for en meget indgaaende Omtale og paa en Maade fra det ærede Medlems Side, som jeg for mit eget personlige Vedkommende kun kan anerkende, og jeg ønsker at benytte denne Lejlighed til at udtale min Anerkendelse og min Tak overfor begge de ærede Medlemmer for de Udtalelser, de i den Henseende rettede til mig personlig i Gaar. Om disse Udtalelser fra mine to Kollegers Side i nogen Grad vil paavirke det ophøjede Kulturniveau, paa hvilket den socialdemokratiske Presse, i Særdeleshed Provinspressen, har bevæget sig i denne Sag, er naturligvis noget ganske andet. Det kan man haabe, eller det kan man ikke haabe — det anfægter mig i øvrigt aldeles ikke.

Det ærede Medlem gav en meget indgaaende Fremstilling af denne Begivenhed, en Fremstilling, der var saa indgaaende, forekommer det mig, at den Betydning, han i øvrigt tillagde den, i nogen Grad stod i omvendt Forhold til den Længde, det ærede Medlem gav den udførlige Fremstilling af denne lille Tildragelse. Det ærede Medlem sluttede med at sige — og jeg kan her være ganske enig med det ærede Medlem —, at hverken var det nogen stor Begivenhed, og ikke heller foretog

det ærede Medlem — det var altsaa mig — sig noget, der paa nogen Maade var i Strid med hans Forpligtelser som Medlem af Delegationen. Jeg er ogsaa enig med det ærede Medlem i, at denne lille ganske uventede Drøftelse aldeles ikke var nogen stor Begivenhed. Men ogsaa smaa Begivenheder kan være symptomatiske, og symptomatisk var denne Begivenhed. I saa Henseende er det jo ikke uden Interesse, at den tidligere radikale svenske Justitsminister, den svenske Repræsentant ved Folkeforbundet i Genève, Hr. Eliel Löfgren, efter sin Hjemkomst i Frisinnade Klubben i Stockholm har holdt et yderst interessant Foredrag om Arbejdet i Genève, og dette Foredrag er in extenso offentliggjort efter hans Manuskript i „Dagens Nyheter“. Den tidligere svenske radikale Justitsminister dvæler ikke i og for sig ved denne lille Begivenhed i 1ste Kommission, men den Udtalelse, som den belgiske delegerede Rollin formulerede under hin lille Debat i 1ste Kommission, og som ikke gaves af det ærede Medlem Hr. P. Munch i Gaar, men som citeredes af det ærede Medlem Hr. Moltesen, denne lille Udtalelse: „Hjælp dig selv, saa hjælper Folkeforbundet dig“, den gør den tidligere svenske radikale Justitsminister til intet mindre end Kærnen og Centrum i hele sin Fremstilling af, hvad der overhovedet er sket i Genève. Det er dog et Bevis for, at ogsaa smaa Begivenheder kan være symptomatiske.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch indledede jo med at sige, at det stod i en Rapport, og disse Rapporter nede i Genève var anderledes affattet end Betænkningerne her i Rigsdagen, de var i langt højere Grad præget af den enkelte Ordførers Personlighed, og her forelæa en saadan Rapport af „en græsk Repræsentant, Hr. Politis.“ Ja dette „en græsk Repræsentant, Hr. Politis“, det lød som noget saa meget fjernt liggende; jeg ved ikke, hvilket Kendskab ærede Medlemmer her i dette høje Ting har til „en græsk Repræsentant, Hr. Politis.“ Men jeg vil sige, at denne græske Repræsentant, Hr. Politis, var tidligere græsk Udenrigsminister; han var en meget fremragende Talsmand for Grækenlands Sag under Korfu-Konflikten i Fjor under yderst vanskelige og yderst delikate Forhold; han er Professor i Folkeret ved Universitetet i Paris og er en meget anset Mand, hvis nyeste folkeretlige Værk „La justice internationale“ har vakt den største Opsigt og Interesse viden om og tør betegnes som et